

OWEN SCHUMACHER

Owen Schumacher is acteur, schrijver en fotograaf. In deze rubriek vertelt hij maandelijks het verhaal achter een van zijn foto's.

owenschumacher.nl

Instagram: [@schumacherowen](https://www.instagram.com/schumacherowen)

© OWEN SCHUMACHER

Superkrachten

Eerst zag ik de poster. De superheld die kauwgombellen blazend stond te appen. Ik vroeg me af wat ik daarbij cadeau kon krijgen, want dat doe ik wel vaker bij bus- of tramhaltes. Ik kies een achtergrond en laat ik me verrassen door wat er aan me voorbijtrekt. Het heeft me als straatfotograaf al eerder wat opgeleverd. Mooie contrasten of juist een illustratie van beeld bij tekst.

Eerst nam er een jongen plaats op het bankje van de abri, die op zijn telefoon ging zitten kijken. Ik drukte af en hoopte dat het kon lijken alsof ze naar elkaar zaten te appen. Maar er was te weinig connectie tussen de twee. Je moest te veel gaan zitten uren om te zien dat de superheld met een telefoon in zijn hand stond.

Een andere man stond even later achter het glas te bellen. Ook dat was hem net niet. De afstand was te groot. En toch had ik het gevoel dat deze situatie iets kon opleveren. Ik hoopte op een kind dat aan de hand van zijn moeder even naar de held zou kijken en door haar zou worden meegetrokken. Of op een oudje met een rollator die voorbij

zou komen. In je hoofd maak je soms al de mooiste foto's, die je nooit uit je camera zult krijgen.

En dat is ook het mooie van straatfotografie: soms wordt je geduld beloond en krijg je iets op een presenteerblaadje waar je nooit op had durven hopen. Soms kom je thuis en moet je het doen met de foto's in je verbeelding die er nooit zijn gekomen en die je aan niemand kan laten zien.

En toen zag ik plotseling vanuit een ooghoek deze man aan komen rijden. Ik merkte een lichte opwinding. Dit was natuurlijk het ultieme contrast! De held met de bovenmenselijke superkrachten die blæssé wat met zijn telefoon staat te spelen tegenover de man die ondanks zijn beperking het leven tegemoet treedt.

Ik had niet veel tijd; binnen enkele seconden zou de rolstoel de poster passeren en ik hoopte dat er niet net een voetganger voorbij zou komen of een tram al tringelend bij de halte zou stoppen.

Even, in een nanoseconde, flitste de vraag door mijn hoofd of ik de foto eigenlijk wel mocht maken? Was dit wel ethisch verant-

woord? Zat ik hier iemand in een rolstoel uit te lachen? Maar het voelde niet als spot. Het voelde als bewondering voor kracht en doorzettingsvermogen. Wie was hier nu eigenlijk de held? De hele situatie was misschien eerder een symbool voor het omgaan met je talenten. De één kan alles maar verprutst zijn tijd bellenblazend en append in een tramhokje. De ander heeft zijn beperkingen maar zoekt nieuwe wegen om er toch te komen. En bovendien: ik fotografeer iedereen op straat; zou het niet juist discriminerend zijn om iemand in een rolstoel dan niet vast te leggen?

Het ging allemaal zo snel dat het me niet meer lukte om op tijd een stap opzij te zetten. Je ziet de fotograaf dus staan in de weerkaatsing van het tramhokje.

Dit zijn momenten die ervoor zorgen dat ik sinds een paar jaar gegrepen ben door de straatfotografie. Kleine geluismomentjes, doordat de camera me dwingt om werkelijk om me heen te kijken. En uiteindelijk een empathische foto die een glimlach rond mijn lippen tovert en die zelfs aanleiding tot enige reflectie geeft. Daar doe ik het voor. ●